

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **SVÍTÁNÍ plus, s. r. o.**, IČ: 259 46 285
se sídlem Hrubínova 1457/7, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na poříčním právu 1/ 376, 128 01 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2025, č. j. MPSV-2025/34875-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Úřad práce ČR – krajská pobočka v Hradci Králové (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“ nebo „*úřad práce*“) výrokem I. rozhodnutí ze dne 19. 12. 2024, čj. HKA-T-238/2024, poskytl podle § 78a odst. 1, 2, 3, 4, 5 a 8 písm. a) a § 12 písm. b) bod 2. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“) žalobkyni příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 3. čtvrtletí roku 2024 v celkové výši 484 081 Kč a výrokem II. téhož rozhodnutí jí neposkytl podle § 78a

odst. 3, 8 písm. b), e) a odst. 12 písm. a), b) uvedeného zákona příspěvek na zvýšené náklady provozních zaměstnanců a na dopravu za stejné období v celkové výši 70 298 Kč (dále jen „příspěvek“).

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2025, č. j. MPSV-2025/34875-421/1 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) zamítl odvolání žalobkyně proti výroku II. výše uvedeného rozhodnutí úřadu práce a výrok II. tohoto rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobkyně uvedla, že nepřiznaná částka 70 298 Kč se skládá ze dvou samostatných, byť společně uplatněných a posuzovaných nároků, a to na náhradu personálních nákladů ve výši 44 044 Kč a nákladů na dopravu ve výši 26 254 Kč.
5. Personální náklady se týkají dvou provozních zaměstnanců (paní J. B., pana J. M.), kteří poskytovali speciální pomoc osobám se zdravotním postižením (dále jen „OZP“) zaměstnaným u žalobkyně. Žalobkyně k žádosti doložila: seznam všech OZP zaměstnanců, seznam provozních zaměstnanců a asistentů, seznam nákladů na dopravu spojených se zaměstnáváním OZP, přehled odpracovaných hodin za 3. čtvrtletí 2024, dohody o provedení práce uzavřené mezi žalobkyní a provozními zaměstnanci, doklady o výplatě mezd provozních zaměstnanců včetně písemného vysvětlení žalobkyně. Na základě výzvy úřadu práce doložila další doklady, požadované úřadem práce, a důkazní návrh na výsledcích označených svědků. Dále doložila dokument – vymezení speciálních potřeb OZP zaměstnance Mgr. V. R. Má za to, že jí předložené doklady a učiněná vyjádření postačovaly k prokázání nároku na zvýšený příspěvek v plně požadované výši. Svoji povinnost tvrzení a povinnost důkazní považuje za splněnou.
6. Je toho názoru, že zamítnutím její žádosti jak úřad práce, tak i žalovaný porušili zákon o zaměstnanosti a procesní ustanovení o shromažďování a hodnocení důkazů ve správním řízení. Uvedla, že odpovědnost v rámci procesního dokazování nespočívala jen na ní, nýbrž i na úřadu práce, který jí však srozumitelně nevymezil, jaké konkrétní důkazní prostředky požaduje k prokázání uplatněného nároku. Namítla, že zákon o zaměstnanosti přiznává zaměstnavatelům OZP nejen speciální právo na zaměstnávání OZP, ale i na získání poradenství ve věci zaměstnávání OZP od krajských poboček úřadu práce. Předložila důkazy, které byly úřadem práce i žalovaným zpochybněny bez bližšího vysvětlení, proč považují její nárok za neprokázaný.
7. Dle žalobkyně bylo vadným postupem odmítnutí jejího návrhu na výsledcích svědků, když úřad práce nemohl předem vědět, jaké důkazy by výsledkem svědků získal a jakou by měly procesní hodnotu. Jedná se o vybočení ze zásad dobré správy. Závěr žalovaného, který tento postup úřadu práce podpořil, a neprovedení svědeckých výpovědí, považuje za postup nesprávný a nezákonný.
8. Žalobkyně zopakovala svou odvolací námitku, že její zástupce pan J. M. nebyl při ústním jednání na úřadu práce dne 2. 12. 2024 srozumitelně seznámen s požadavky na prokázání konkrétního rozsahu poskytování pomoci OZP provozními zaměstnanci. Dále žalobkyně namítá, že správní orgány zlehčují důkazní hodnotu dokladů prokazujících těžké zdravotní postižení a z toho vyplývající zdravotní omezení OZP zaměstnankyň paní K.

W. a Mgr. V. R., a tedy i potřebnost speciální pomoci poskytované jim provozními zaměstnanci.

9. Správní orgány se nevypořádaly s jejími argumenty, především s argumentem, že řídicí, kontrolní a preventivní činnosti provozních zaměstnanců jsou ve skutečnosti činnosti typicky hrazené ze zvýšeného příspěvku (jak to výslovně uváděl i „*Seznam provozních zaměstnanců a pracovních asistentů, jejichž náklady lze uplatnit na zvýšení příspěvku*“, zveřejněný na webu žalovaného).
10. Vytýká žalovanému, že zamítnutí její žádosti odůvodňuje neprokázáním konkrétní či nezbytné „*přímé (osobní)*“ pomoci OZP zaměstnancům ze strany provozních zaměstnanců, přičemž výraz „*přímá*“ byl do textu zákona vložen až novelou účinnou od 1. 1. 2025. V rozhodném období se jednalo pouze o pomoc.
11. Za pochybení správních orgánů považuje to, že jí svým uvážením nevymezily ani částečný nárok, přestože jim muselo být zřejmé, že jí nějaké zvýšené personální náklady vznikly.
12. Dále žalobkyně zopakovala i své námitky ohledně uznatelnosti zvýšených personálních nákladů v oblasti bezpečnosti práce, požární ochrany a ochrany zdraví při práci, kterým je třeba u OZP věnovat daleko více pozornosti a pracovního času než u běžných zaměstnanců (průběžně a opakovaně je vést k dodržování nastavených ergonomických pravidel umožňujících překovávat poruchy drobné motoriky, u zaměstnanců se sníženým intelektem je třeba opakovaně připomínat nebezpečí vzniku požáru na dílně a opakovaně je nabádat k opatrnosti při zacházení s pracovními nástroji).
13. K výtce správních orgánů, že uplatnila náhradu vynaložených personálních nákladů ve výši 100 %, ačkoli má v žádosti a přehledu odpracovaných hodin uvedený redukční koeficient uvedla, že redukční koeficient pro výpočet nákladů použila jen kvůli předepsanému formuláři úřadu práce, nikoli z vlastní vůle s úmyslem svůj nárok redukovat. Naopak s použitím redukčního koeficientu nesouhlasí, neboť nemá oporu v zákoně o zaměstnanosti. Namítla, že pokud úřad práce takový koeficient vytvořil, byl povinen pomoci žadateli-žalobkyni s jeho splněním a konkrétně k tomu vymezit požadované důkazy, což se nestalo. Zároveň zdůraznila, že nepožadovala nahradit 100 % vynaložených nákladů na provozní zaměstnance. Do žádosti zahrнула jen a výhradně náklady na činnost vykonanou provozními zaměstnanci při speciální pomoci OZP, naopak do ní nezahrнула jiná plnění poskytnutá z její strany provozním zaměstnancům, např. vyplacené náhrady za jejich dovolenou.
14. Namítla, že správní orgány ve svých rozhodnutích odkazují na judikaturu bez souvislosti s argumentací žalobkyně, která žádný z nastíněných judikатурních závěrů nikdy nezpochybňovala, naopak svou žádost koncipovala v souladu s nimi, zejména pokud jde o otázky týkající se rozložení důkazního břemene či otázky akcesorické povahy zvýšeného příspěvku.
15. Žalobkyně dále namítá nepřesnost závěrů úřadu práce, který označuje dotyčné OZP za zaměstnance „pracující na domácích pracovištích mimo pracoviště zaměstnavatele“. Uvedené považuje za účelové a nepřesné, neboť všichni OZP, na něž byl příspěvek žádán, si dle rozvrhu práce odpracovali některé směny v každém měsíci rozhodného období na pracovišti zaměstnavatele. Dle žalobkyně se takoví zaměstnanci nepovažují za tzv. domácí zaměstnance. Odkázala na závěry MPSV ve výkladovém stanovisku „Podpora zaměstnávání OZP – informace pro žadatele“ dle kterého, pokud zaměstnanec pracuje jak

ve svém bydlišti, tak v provozovně zaměstnavatele, není považován z hlediska zákona o zaměstnanosti za tzv. domácího zaměstnance.

16. K náhradě dopravních nákladů žalobkyně zrekapitulovala své požadavky a doložené doklady. Uvedla, že jí byla přiznána jen část nákladů ve výši 7 575 Kč s odůvodněním neunesení důkazního břemene. Nesouhlasí s tím, že jí úřadem práce byly uznány náklady na dopravu pouze v rozsahu nejkratší cesty z její provozovny do sídla dodavatele. Žalovaný pak v rozporu se svojí přechozí rozhodovací praxí potvrdil nesprávnou úvahu úřadu práce s poukazem na vlastní nesprávné, nelogické a nesouvztažné argumenty.
17. Nesouhlasí s posouzením uznatelného časového objemu práce řidiče pana A. Dále nesouhlasí s neuznáním náhrady nákladů na rozvoz materiálu z její dílny na domácí pracoviště OZP zaměstnanců ani s odůvodněním, že se má jednat o zaměstnance, kteří pracují na pracovišti mimo provozní prostory zaměstnavatele, na které nelze příspěvek poskytnout. Zopakovala, že část pracovní doby si OZP provádějící montáž řetězů odpracovali na pracovišti zaměstnavatele. Úřad práce dle jejího mínění zřejmě zaměnil pojmy „zaměstnanci pracující na pracovišti zaměstnavatele“ a „práce vykonávané na pracovišti zaměstnavatele“.
18. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaného týkající se nutnosti prokázání, že uplatňované náklady by nevznikly, pokud by žalobkyně namísto OZP zaměstnávala osoby bez zdravotního postižení. Žalovaný tím líčí podmínky nároku na náhradu zvýšených dopravních nákladů jako téměř shodné s těmi, které platí (zejména po novelizaci účinné od 1. 1. 2025) pro náhradu zvýšených nákladů na činnost provozních asistentů. Zákon o zaměstnanosti ve znění účinném do 1. 1. 2025 (a ani po tomto datu) nevázal nárok na náhradu zvýšených dopravních nákladů na přímou pomoc jednotlivým OZP při překonávání jejich hendikepu.
19. Dále upozornila na skutečnost, že rozhodnutím úřadu práce jí byly uhrazeny částečně náklady na dopravu za 3. čtvrtletí roku 2024, přitom okolnosti podstatné pro posuzování nároku za toto období byly shodné s okolnostmi v obou předchozích čtvrtletích s tím rozdílem, že dodala potvrzení obchodního partnera PÖSAMO - Řetězárna, spol. s r.o. prokazující, že uskutečnila předmětnou přepravu do a ze svého sídla. Nárok dle jejího názoru však již bezpečně prokazovaly v předchozích čtvrtletích dokládané doklady.
20. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný uvedl, že žalobkyně ve své žalobě uplatňuje stejné námítky, které vznesla již v odvolání, s nimiž se vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které odkázal.
22. Žalobkyně neprokázala, že by se u jí uplatňovaných nákladů na provozní zaměstnance jednalo o zvýšené náklady, které jí vznikly právě v souvislosti se zaměstnáváním OZP.
23. Žalobkyně dle žalovaného nijak neprokázala, že by tyto činnosti byly nezbytné pro překonávání zdravotních postižení, která příslušným OZP brání v řádném plnění přidělovaných pracovních úkolů, tj., že předmětné zvýšené náklady provozních zaměstnanců jí vznikly v souvislosti se zaměstnáváním OZP. Kontrola hotových výrobků a vstupních materiálů není pomocí při konkrétní práci OZP, zejména jde většinou o

zaměstnance pracují z domova a kontrola probíhá až následně na dílně žalobkyně. Na tuto činnost tedy nemohla být přiznána ani částečně náhrada nákladů na provozní zaměstnance.

24. Dále uvedl, že potřeba zvýšené kontroly je u zaměstnávání OZP běžný jev a ke kompenzování této skutečnosti slouží mzdový příspěvek a paušální částka, které byly žalobkyni úřadem práce za 3. čtvrtletí roku 2024 na zaměstnávání OZP přiznány v celkové výši 476 496 Kč. Příspěvek na mzdy jí tak byl přiznán v celé požadované výši. Opětovně připomněl, že příspěvek na zvýšené náklady může být přiznán pouze tehdy, pokud jsou náklady vynaloženy důvodně a tedy jsou-li nezbytným výdajem při zaměstnávání osob se zdravotním postižením.
25. K námitkám žalobkyně týkajícím se odpovědnosti v rámci procesního dokazování žalovaný zopakoval, že v předmětném řízení o žádosti jde o uplatnění dispoziční zásady a neunesení důkazního břemene ze strany žalobkyně. V tomto směru odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), např. rozsudek ze dne 4. 1. 2009, čj. 2 As 17/2009-60, ze dne 15. 11. 2018, čj. 8 Azs 111/2017-36, či ze dne 19. 4. 2018, čj. 3 Azs 234/2017-28. Žalobkyně podle žalovaného nedoložila konkrétní důkazy o rozsahu a nezbytnosti pomoci poskytované OZP zaměstnancům. Úřad práce výzvou ze dne 22. 11. 2024 žalobkyni výslovně vyzval k osvědčení a doložení konkrétního rozsahu poskytované pomoci OZP zaměstnancům provozními zaměstnanci paní B. a panem M. za předmětné období (mzdových listů, uvedení rozsahu pomoci - jak a v jakém hodinovém rozsahu uvádění provozní zaměstnanci poskytovali pomoc konkrétním OZP zaměstnancům a také prokázání, že tato pomoc byla nezbytná vzhledem k jejich pracovnímu omezení), ale žalobkyně tyto důkazy nepředložila v dostatečné míře. Dále uvedl (s odkazem na judikaturu), že poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku.
26. K nesouhlasu žalobkyně s odmítnutím jejího návrhu na výslech svědků úřadem práce žalovaný uvedl, že dokazování ve správním řízení probíhá v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a povinností správního orgánu je zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, nikoliv provést veškeré navržené důkazy. Tato zásada dává správnímu orgánu prostor, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Úřad práce se návrhem žalobkyně na výslech svědků řádně zabýval a uvedl své úvahy, které jej vedly k jeho odmítnutí. Žalobkyně přitom ani nenavrhl, co by mělo být výslechy zaměstnanců a statutárních zástupců osvědčováno.
27. Žalovaný nesouhlasí ani s opakující se námitkou, že by byla zlehčována důkazní hodnota dokladů prokazujících velmi těžké zdravotní postižení a z toho vyplývají pracovní omezení zaměstnankyň paní K. W. a Mgr. V. R. Úřad práce se obsahem těchto dokladů zabýval a odůvodnil svůj závěr, proč k nim nepřihlédl. Mimo jiné uvedl, že žalobkyně fakticky doložila pouze oznámení o zvýšení vypláceného invalidního důchodu paní W. z důvodu valorizace a listinu o jmenování opatrovníka z důvodu omezení svéprávnosti paní W., platnou pouze do roku 2022, a která navíc pracuje z domova se svojí matkou. V případě paní Mgr. R. bylo doloženo pouze potvrzení ČSSZ ze dne 8. 1. 2024, že pobírá invalidní důchod třetího stupně a dokument nazvaný „Vymezení speciálních potřeb zaměstnance“, sepsaný dne 25. 11. 2024 mezi žalobkyní a paní Mgr. R. Nejedná se o lékařský posudek, z něhož by vyplývala uváděná porucha pozornosti, v jejímž důsledku by dotyčná nebyla schopna samostatně konat administrativní práce. Z evidence odpracované doby pana M. pak vyplývá, že kontrola je prováděna ex post (víkendy, státní

- svátky, večerní hodiny), tj. po vykonání práce, nikoliv při přímé pomoci Mgr. R. na pracovišti.
28. Žalovaný zdůraznil, že zákon o zaměstnanosti jednoznačně hovoří o uznatelných nákladech jako o zvýšených nákladech vznikajících při pomoci zaměstnancům OZP, nikoliv při jejich samotném zaměstnávání.
29. Žalovaný má za to, že se vypořádal se všemi základními námitkami žalobkyně, odůvodnil své závěry přezkoumatelným způsobem, přičemž i dle ustálené judikatury není nezbytné se podrobně zabývat všemi odvolacími námitkami a ke každé podrobně odůvodnit své stanovisko (např. rozsudek NSS čj. 3 As 51/2007-84, či čj. 8 Afs 66/2008-71 nebo čj. 6 As 152/2024-78).
30. K námitce, že přívlastek „přímá“ ke slovu pomoc byl do textu zákona (§ 12a písm. a) zákona o zaměstnanosti) vložen až novelou zákona účinnou od 1. 1. 2025 žalovaný uvedl, že již ve znění zákona účinného do 31. 12. 2024 byla v § 78a písm. e) stanovena podmínka, že se neposkytne zvýšení příspěvku či jeho části v případě, že další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením.
31. K otázce tzv. „domácích zaměstnanců“ žalovaný odkázal na vypořádání této námítky v napadeném rozhodnutí.
32. K námitce týkající se pouze částečného přiznání příspěvku na dopravu materiálu a výrobků žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí úřadu práce i napadeného rozhodnutí, v nichž je uvedené podrobně zdůvodněno. Uvedl, že žalobkyně nijak nespecifikovala v čem nesprávnost, nelogičnost či nesouvztažnost argumentace žalovaného v této části rozhodnutí spatřuje.
33. K námitkám uznání pouze nejkratší cesty z provozovny žalobkyně do sídla dodavatele, nesouhlasu žalobkyně s posouzením uznatelného časového objemu práce pana řidiče A. a nesouhlasu s neuznáním nákladů na mzdu uvedeného řidiče, žalovaný odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí. Zdůraznil, že bylo na žalobkyni, jakou cestu se zbožím a materiálem a odměnu za práci řidiči určí. Nemůže se však domnívat, že určí delší cestu, určí odměnu, vykáže odpracované hodiny zjevně nepřiměřené samotnému úkolu, a že jí vše bude úřadem práce akceptováno jako skutečně vynaložené nezbytné zvýšené náklady na dopravu, které by měly být kompenzovány z veřejných prostředků.
34. K další námitce týkající se nepřiznání části nákladů na dopravu materiálu a výrobků na domácí pracoviště OZP žalovaný uvedl, že tato námitka zkresluje žalovaným a úřadem práce podané argumenty ohledně neuznání této části žádosti o zvýšený příspěvek. Žalovaný trvá na tom, že tyto náklady nebyly dostatečně prokázány. K těmto žalobkyní tvrzeným cestám nebyly doloženy žádné doklady, které by prokazovaly, že tyto cesty byly skutečně uskutečněny a v rozsahu, jaký žalobkyně uplatňuje.
35. Žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí připomněl, že příspěvek na zvýšené náklady může být přiznán pouze tehdy, pokud jsou náklady vynaloženy důvodně a jsou-li nezbytným výdajem při zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Odkázal v tomto směru na rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, čj. 3 Ads 157/2023-65.
36. K námitce, že rozhodnutím úřadu práce byly žalobkyni uhrazeny částečné náklady na dopravu až za 3. čtvrtletí roku 2024, přičemž okolnosti pro posouzení byly shodné, žalovaný uvedl, že posouzení předchozích žádostí nebylo předmětem tohoto řízení a

rovněž tak ani výrok I. žalobkyní namítaného rozhodnutí úřadu práce ze dne 19. 12. 2024, nebyl předmětem odvolacího řízení.

37. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Jednání soudu

38. Při jednání soudu dne 9. 10. 2025 pověřený zástupce žalobkyně podrobně zrekapituloval žalobní námítky a repliku, setrval na návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí. Za žalovaného se k jednání nikdo nedostavil.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

39. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

A) Skutkový stav věci

40. Žalobkyně podala dne 31. 10. 2024 žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 3. čtvrtletí roku 2024. V ní bylo žalobkyní uvedeno, že zaměstnává 17 zaměstnanců se zdravotním postižením a žádá o příspěvek ve výši 427 496 Kč a paušál ve výši 49 000 Kč, celkem, tj. 476 496 Kč. Dále žádala zvýšený příspěvek podle § 78a odst. 3 zákona o zaměstnanosti na 7 zaměstnanců ve výši 77 873 Kč (z toho částku 44 044 Kč na náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů a částku 33 829 Kč na náklady na dopravu s koeficientem 0,45 pro stanovení výše uplatňovaných nákladů). Příspěvek požadovala v celkové výši 554 369 Kč.

41. Doložila doklady vyjmenované na straně 2-5 napadeného rozhodnutí.

42. Dne 22. 11. 2024 byla žalobkyni doručena písemná výzva úřadu práce k doložení dalších vyjmenovaných podkladů, mj. osvědčení a doložení konkrétního rozsahu poskytované pomoci OZP zaměstnancům provozními zaměstnanci panem M. a paní B. včetně jejich mzdových listů a mzdový list pana A. (řidič); doložení podkladů k vyúčtování vynaložených dopravních nákladů uvedený ve jmenném seznamu, účtenky prokazující nákup pohonných hmot.

43. Dne 2. 12. 2024 žalobkyně předložila písemné vyjádření a doklady vyjmenované na straně 5-8 napadeného rozhodnutí.

44. Dne 6. 12. 2024 bylo žalobkyni doručeno oznámení o ukončení dokazování a možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě 8 dnů.

45. Žalobkyně dne 11. 12. 2024 úřadu práce doručila své vyjádření. Ke konkrétní práci paní B. žalobkyně uvedla, že tato „*kontrolovala výsledky práce montážních dělníků p. E., F., H., H., J., M. W. a K. W., tedy jimi zhotovené výrobky*“. Doložila potvrzení o velmi těžkém postižení paní K. W. s tím, že při kontrole výsledků její práce paní B. odpracovala 75 % z uvedených měsíčních objemů hodin. Ke konkrétní práci pana M. žalobkyně uvedla, že tento nepracoval jako řidič, „*pouze kontroloval výsledky práce administrativních pracovníků, kteří jsou OZP, p. H., J. a R., tedy jimi zhotovené různé výkazy, žádosti, tabulky, smlouvy. Vzhledem ke specifickým pracovním možnostem paní R. odpracoval při kontrole výsledků její práce v červenci 16 hodin, v srpnu 17,5 hodin a v září 17 hodin.*“ Doplnila, že paní W. a paní R. byly uznány invalidními ve třetím stupni a je zřejmé, že jsou dle zákona i fakticky

zaměstnatelné jen za zcela zvláštních podmínek. Dále namítla, že byl zcela ignorován její návrh na výslech svědků a opakovaně tento navrhla k provedení. K vyjádření doložila doklady vyjmenované na straně 7-8 napadeného rozhodnutí.

46. Dne 19. 12. 2024 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proti jeho výroku II. podala žalobkyně odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a potvrzen výrok II. prvostupňového rozhodnutí.

B) Právní úprava a posouzení věci soudem

47. Dle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti se zaměstnavateli, se kterým úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Základní výši příspěvku stanovuje § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti.
48. Dle § 78a odst. 3 věty druhé a třetí zákona o zaměstnanosti zaměstnavatel může v žádosti o poskytnutí příspěvku uplatnit nárok na zvýšení příspěvku na další náklady vynaložené zaměstnavatelem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením v kalendářním čtvrtletí, za které o poskytnutí příspěvku žádá, nejvýše však o částku představující rozdíl mezi částkou 13 600 Kč a příspěvkem poskytnutým podle odstavce 2 měsíčně na jednoho zaměstnance, který je osobou se zdravotním postižením podle § 67 odst. 2 písm. a) nebo b). Zvýšení příspěvku podle věty druhé nelze uplatnit na osobu se zdravotním postižením pracující mimo pracoviště zaměstnavatele nebo na zaměstnance agentury práce, který je osobou se zdravotním postižením a je dočasně přidělen k výkonu práce k uživateli.
49. Dle § 78a odst. 8 písm. b) a e) zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a) a o neposkytnutí zvýšení příspěvku podle odstavce 3 nebo jeho části v případě, že další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením.
50. Dle § 78a odst. 12 zákona o zaměstnanosti za další náklady, o které lze zvýšit příspěvek podle odstavce 3, se považují
- a) náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů, kterými jsou 1. mzdové náklady provozních zaměstnanců a pracovních asistentů v základním pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli, a to v rozsahu odpovídajícím počtu hodin odpracovaných provozními zaměstnanci nebo pracovními asistenty při pomoci zaměstnancům, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, nebo 2. náklady na zajištění pracovních asistentů v případě, že se nejedná o zaměstnance téhož zaměstnavatele,
 - b) náklady na dopravu spojené se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením, kterými jsou náklady na 1. dopravu zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, na pracoviště a z pracoviště, nebo 2. dopravu materiálu a hotových výrobků.
51. Podle § 39 odst. 3 věta první zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), správce kapitoly soustavně sleduje a vyhodnocuje hospodárnost, efektivnost a účelnost vynakládání výdajů ve své kapitole.

52. Podle § 79 písm. a) zákona o zaměstnanosti jsou zaměstnavatelé oprávněni požadovat od krajských poboček Úřadu práce informace a poradenství v otázkách spojených se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením.
53. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
54. Předmětem sporu mezi účastníky je posouzení, zda žalobkyně na základě dokladů přiložených ke své žádosti a následně doplněných na základě výzvy úřadu práce prokázala či nikoliv splnění zákonných podmínek pro přiznání částky 70 298 Kč, představující zvýšené náklady provozních zaměstnanců a náklady na dopravu, spojené se zaměstnáváním OZP dle § 78a odst. 12 písm. a), b) zákona o zaměstnanosti.
55. Krajský soud považuje za vhodné připomenout, že žalobkyni byl výrokem I. prvostupňového rozhodnutí přiznán příspěvek na podporu zaměstnávání OZP podle § 78a zákona o zaměstnanosti, v celkové výši 484 081 Kč. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí nebyl žalobkyni přiznán zvýšený příspěvek podle § 78a odst. 3 věty druhé zákona o zaměstnanosti, který je poskytován nad rámec příspěvku výše uvedeného.
56. Co se dalšími náklady, o které lze zvýšit příspěvek podle § 78a odst. 3, rozumí, vymezuje § 78a odst. 12 zákona o zaměstnanosti.
57. Příspěvek na podporu zaměstnávání OZP je poskytován na základě žádosti. Důkazní břemeno k prokázání uvedeného nároku tedy leželo na žalobkyni. Ačkoli je správní orgán ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), odpovědný za zjištění skutkového stavu věci, musí žadatel v řízení o žádosti, chce-li uspět, být v tomto řízení aktivní a svá tvrzení odpovídajícím způsobem doložit. Tato povinnost vyplývá i z § 52 správního řádu.
58. V projednávaném případě žalobkyně požádala jednak podle § 78a odst. 12 písm. a) zákona o zaměstnanosti o úhradu částky ve výši 44 044 Kč, která se skládala ze mzdových nákladů na provozní zaměstnance, vykonávající činnost na základě uzavřených pracovních dohod a dále podle § 78a odst. 12 písm. b) téhož zákona o úhradu nákladů na dopravu ve výši 33 829 Kč, z této částky jí nebyly přiznány dopravní náklady ve výši 26 254 Kč.
59. Krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
60. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě se správními orgány uvádí, že v případě výše uvedených nároků žalobkyně neprokázala splnění podmínek nezbytných pro jejich poskytnutí. Pokud jde o dílčí náklady podle § 78a odst. 12 písm. a) bod 1. zákona o zaměstnanosti, soud připomíná, že žadateli nejsou hrazeny veškeré náklady, ale pouze náklady v rozsahu odpovídajícím počtu hodin odpracovaných provozními zaměstnanci nebo pracovními asistenty při pomoci zaměstnancům, kteří jsou OZP. Žalobkyně k prokázání mzdových nákladů na provozní zaměstnance předložila prvostupňovému orgánu uvedené pracovní dohody včetně náplně práce, mzdové listy a výpis s výplatami mezd. K výzvě úřadu práce ohledně doložení konkrétního rozsahu poskytované pomoci zaměstnancům OZP žalobkyně mimo jiné doplnila údaje uvedené v bodě 45 tohoto

rozsudku. Přestože žalobkyně jmenovitě označila zaměstnance OZP, uvedený popis práce spočívající toliko v kontrole výsledků práce OZP – montážních dělníků a administrativních pracovníků provozními zaměstnanci, je pouze obecnou formulací, z níž nelze zjistit, v čem konkrétně a v jakém rozsahu odpovídajícím počtu hodin odpracovaných provozními zaměstnanci spočívala pomoc jednotlivým OZP.

61. Krajský soud při hodnocení důvodnosti žalobních námitek konstatuje, že rozhodoval v obdobné věci žalobkyně, týkající se 1. čtvrtletí roku 2024 (viz rozsudek o zamítnutí žaloby ze dne 19. 6. 2025, čj. 31 Ad 6/2024), i 2. čtvrtletí roku 2024 (viz rozsudek o zamítnutí žaloby ze dne 16. 10. 2025, čj. 31 Ad 5/2025), v nichž neshledal žádnou z námitek žalobkyně, které jsou v zásadě totožné jako v tomto řízení, důvodnou. Žalobkyně zopakovala své žalobní námítky jak v odvolacím řízení, tak i nyní v řízení před soudem, ale opětovně nedoložila takové podklady a důkazy, aby vyhověla požadavku zákona o zaměstnanosti na vymezení pomoci při výkonu konkrétních pracovních činností, které OZP nejsou schopny vzhledem ke svému zdravotnímu postižení bez pomoci vykonávat.
62. I v nyní posuzované věci se krajský soud ztotožňuje s podrobným odůvodněním a hodnocením podkladů ze strany správních orgánů a konstatuje, že žalobkyně dostatečně neprokázala, že by se v případě zvýšených nákladů ve smyslu § 78a odst. 12 zákona o zaměstnanosti jednalo výhradně o náklady, které jí vznikly v souvislosti se zaměstnáváním OZP. Nebyla prokázána konkrétní pomoc OZP a její nezbytnost. V pracovních dohodách (a rovněž ve vyjádření žalobkyně k výzvě úřadu práce) popisované pracovní činnosti jako „přidělování úkolů, kontrola vstupní materie a výsledků práce, dbát o dodržování bezpečnosti práce a požární ochrany, ochrany zdraví při práci, zajišťování vhodných pracovních podmínek pro OZP, předjednávání zakázek, na nichž budou OZP pracovat, sjednávání dodávek materiálu, administrativní práce – vyplňování výkazů práce“ a další, jsou obecně popsány činnosti, které zaměstnavatel vykonává vůči všem zaměstnancům. Nejedná se o specifické činnosti vznikající zaměstnavateli jen vzhledem k zaměstnávání OZP. Navíc i z důkazu „Evidence odpracované doby pana M.“, vyplývá, že tento kontrolu výsledků práce prováděl až po vykonání práce paní Mgr. R., tedy nikoliv při pomoci uvedené OZP přímo na pracovišti. Žalovaný v tomto směru přílehlavě odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, čj. 3 Ads 157/2023, v němž je konstatováno: *„Uvedené činnosti (určování, přidělování a rozdělování práce, její kontrola a zabezpečování prostředků) sice i podle krajského soudu mohou být obecně považovány za zvýšené mzdové náklady provozních zaměstnanců, avšak nikoli bez dalšího. I na ně se totiž vztahuje podmínka vyplývající z § 78a odst. 8 písm. e) zákona o zaměstnanosti, aby náklady prokazatelně souvisely se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Skutečnost, že osoby se zdravotním postižením ve většině případů nezvládnou vykonat takové množství práce jako osoby bez zdravotního postižení, nijak souvislost dalších nákladů vynaložených na provozní zaměstnance či na dopravu výrobků nevysvětluje. Ostatně tuto skutečnost má reparovat především příspěvek podle § 78a odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti a měsíční paušální částka 1000 Kč, která je k němu na náklady vynaložené na zaměstnávání osob se zdravotním postižením vyplácena. Tento příspěvek přitom stěžovatelce přiznán byl. K tomu je třeba uvést, že stěžovatelka na zvýšený příspěvek nemá nárok jen z toho důvodu, že zaměstnává osoby se zdravotním postižením. Nárok jí vznikne až tehdy, splní-li všechny stanovené podmínky.“*
63. Krajský soud konstatuje, že z žádného podkladu (nebyl doložen např. výkaz práce) není možné zjistit, jakou konkrétní pomoc a při jaké pracovní činnosti v ten určitý den a čas předmětní provozní zaměstnanci odpracovali při pomoci OZP. Jak je uvedeno již výše,

toliko následná kontrola výsledků práce, navíc prováděná mimo pracoviště OZP, nesplňuje požadavky ustanovení § 78a odst. 12 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Vytýkané nedostatky by dle názoru soudu mohla žalobkyně do budoucna odstranit např. zavedením listiny „výkaz práce“, v níž by každý provozní zaměstnanec popsal, v jaké činnosti a pro kterého zaměstnance OZP spočívala jeho pomoc, aby bylo možné vyhodnotit splnění zákonné podmínky pro přiznání zvýšeného příspěvku. Je totiž zcela nepochybné, že každá osoba se zdravotním postižením (které by bylo vhodné prokázat lékařským posudkem, či odbornou lékařskou zprávou), má jiné zdravotní postižení, proto i přístup k ní a pomoc je individuální právě s ohledem na její zdravotní postižení. Krajský soud proto neshledal důvodnou ani námitku zlehčování důkazní hodnoty předložených dokladů prokazujících velmi těžké zdravotní postižení paní W. a paní Mgr. R., a shodně s úřadem práce konstatuje, že důkazy předložené žalobkyní (potvrzení o pobírání invalidního důchodu třetího stupně, litina o opatrovnictví a listina „Vymezení speciálních potřeb zaměstnance“), samy o sobě neprokazují nárok na přiznání zvýšeného příspěvku na provozní zaměstnance. Úřad práce se dle názoru soudu s žalobkyní doloženými doklady vypořádal dostatečně a přezkoumatelně a rovněž řádně odůvodnil, proč k nim nemohl přihlédnout. Stejně tak odůvodnil, proč nevyhověl návrhu žalobkyně výsledkem svědků – všech zaměstnanců a statutárních zástupců společnosti PÖSAMO - Řetězárna, spol. s r.o. (žalobkyně krom návrhu s uvedením jmenného seznamu zaměstnanců neuvedla, k prokázání jakých skutečností by dotyční měli vypovídat).

64. Uznatelnými zvýšenými mzdovými náklady provozního zaměstnance jsou jen takové náklady, které spočívají v pomoci OZP s určitými úkony, které vzhledem ke svému postižení tito vykonávat nemohou, tj. přímá fyzická pomoc, nikoliv vedení agendy související s jejich zaměstnáváním, řídicí a zejména kontrolní činnost, jak v posuzovaném případě převážně uváděla žalobkyně (k tomu slouží základní příspěvek dle § 78a odst. 1, 2 a odst. 3 věta první zákona o zaměstnanosti, který byl žalobkyni plně přiznán v požadované výši). Úřad práce žalobkyni vyzval k doplnění podkladů a doložení konkrétní pomoci OZP, měla tak možnost svá tvrzení doložit. Tyto důkazy nepředložila v požadovaném rozsahu konkrétnosti. Z již citovaného rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2024, čj. 3 Ads 157/2023) dále vyplývá, že *„další náklady vynaložené na zaměstnávání osob se zdravotním postižením mohou být považovány za zvýšené náklady ve smyslu § 78a odst. 12 zákona o zaměstnanosti jen tehdy, jsou-li nezbytným výdajem při zaměstnávání osob se zdravotním postižením, respektive jen tehdy, jestliže by zaměstnavateli nevznikly, pokud by zaměstnával osoby bez zdravotního postižení. V opačném případě by totiž zaměstnavatelům vznikala neodůvodněná finanční výhoda, která by neodpovídala nárokům na zaměstnávání těchto osob. Účelem příspěvků podle § 78a zákona o zaměstnanosti není poskytovat zaměstnavatelům jakoukoli konkurenční výhodu, ale kompenzovat jim zvýšení nákladů vzniklých zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Důkazní břemeno přitom nese zaměstnavatel jako žadatel o příspěvek, a proto je to on, kdo je povinen prokázat výši i nezbytnost výdajů.“* NSS dále konstatoval, že *„cílem příspěvků podle § 78a zákona o zaměstnanosti je kompenzovat zaměstnavatelům snížené výnosy nebo zvýšené náklady z důvodu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, a nikoli jakékoli náklady, které jim v rámci jejich podnikatelské činnosti vzniknou.“*
65. K žalobní námitce, že text „přímá pomoc“ byl do ustanovení § 12a písm. a) zákona o zaměstnanosti vložen až novelou zákona účinnou od 1. 1. 2025, krajský soud ve shodě se žalovaným poukazuje na § 78a písm. e) zákona (který nebyl novelou dotčen), v němž je uvedeno, že se neposkytne zvýšení příspěvku podle odstavce 3 nebo jeho části v případě,

že další náklady nebudou prokazatelně souviset se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Je tedy zřejmé, že i ve znění zákona účinného do 31. 12. 2024 bylo nutné prokazovat souvislost pomoci ve vztahu k OZP. Správním orgánům nelze vytýkat, že doložené podklady hodnotily ve smyslu přímé pomoci OZP.

66. K námitce tzv. „domácích zaměstnanců“ žalovaný uvedl, že užití terminologie „zaměstnanci pracující na domácích pracovištích“ bylo shodné s terminologií uvedenou samotnou žalobkyní v dohodě o provedení práce uzavřené s panem A., a také v dokumentu „Zvýšené náklady na dopravu 3.Q.24“. Krajský soud doplňuje, že ač žalobkyně tvrdí, že „*všichni OZP, na něž byl příspěvek žádán, si dle rozvrhu práce odpracovali některé směny v každém měsíci rozhodného období na pracovišti zaměstnavatele....a proto se nepovažují za tzv. domácí zaměstnance*“, neuvedla, které směny a jakém časovém rozsahu si jednotliví OZP odpracovali na pracovišti zaměstnavatele. Stejně tak není možné zjistit, zda a v jakém rozsahu počtu hodin těmto OZP na pracovišti zaměstnavatele poskytovali pomoc provozní zaměstnanci, na které žalobkyně žádá zvýšený příspěvek.
67. Žalovaný se na straně 17-18 napadeného rozhodnutí zabýval i námitkou ohledně poučovací povinnosti, kterou zákon o zaměstnanosti upravuje v § 79 písm. a). Uvedl, že úřad práce v tomto směru žádné své povinnosti neporušil, přičemž z citovaného ustanovení nelze dovodit, že by úřad práce měl žadateli přesně definovat doklady, případně důkazy, které má ke své žádosti, aby tato mohla být posouzena jako důvodná, doložit. Je na žadateli, aby oprávněnost jím uplatňovaného nároku a jeho výši prokázal. Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě k této námitce odkázal na relevantní judikaturu Ústavního soudu, dle které poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, a že poučovací povinnost správních orgánů nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návod, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva. S uvedeným posouzením krajský soud souhlasí. Nad rámec uvedeného soud upozorňuje, že žalovaný prostřednictvím svých internetových stránek (na které žalobkyně opakovaně poukazovala) pouze poskytuje žadatelům poučení o tom, jaké doklady je třeba předložit spolu s žádostí o jednotlivé příspěvky na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Pokud však tyto doklady po obsahové stránce neprokazují veškeré hmotněprávní podmínky pro poskytnutí příspěvku, a žadatel dané nedoloží ani po výzvě ze strany úřadu práce, žádosti nemůže být vyhověno.
68. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že v případě mzdových nákladů provozních zaměstnanců žalobkyně neprokázala splnění podmínek dle § 78a odst. 12 písm. b) bod 1. zákona o zaměstnanosti.
69. K žalobkyní uplatněným zvýšeným nákladům na dopravu podle § 78a odst. 12 písm. b) zákona o zaměstnanosti soud uvádí, že žalobkyně ani v této části své žádosti neunesla důkazní břemeno k prokázání celé výše jí uplatňovaných nákladů. Žalobkyně po výzvě úřadu práce doložila další podklady (listinu nazvanou „Kniha jízd, zvýšené náklady na dopravu, evidence odpracované doby řidiče J. A.“, dodací listy od společnosti PÖSAMO ze dne 1. 7. 2024, 15. 7. 2024, 29. 7. 2024, 12. 8. 2024, 2. 9. 2024, 16. 9. 2024 a 30. 9. 2024). Žalovaný se na straně 22-25 napadeného rozhodnutí velmi podrobně zabýval odvolacími námitkami žalobkyně týkajícími se nákladů na dopravu (požadovala náhradu mzdy řidiče pana A. v celkové výši 20 400 Kč a náhradu za ujeté kilometry při použití vozidla uvedeného řidiče v celkové výši 13 429 Kč za celé čtvrtletí). Žalovaný se ztotožnil

s posouzením úřadu práce, který výrokem I. napadeného rozhodnutí žalobkyni přiznal náhradu zvýšených dopravních nákladů za 7 jízd (k nimž žalobkyně doložila dodací listy od společnosti PÖSAMO), ve výši 7 575 Kč, jako zákonnou úhradu za ujeté km vlastním vozem pana A., s tím, že nejkratší cesta z dílny žalobkyně do společnosti PÖSAMO a zpět je cca 132 km. S neuznáním žalobkyní požadovaných 152 – 154 km za jednu cestu se žalovaný ztotožnil, přičemž zdůraznil, že správní orgány jsou v rámci předmětného rozhodování vázány zásadou hospodárnosti účelnosti a efektivnosti vynaložených prostředků ze státního rozpočtu. Dále žalovaný odůvodnil, že další žalobkyní tvrzené vynaložené náklady na dopravu, a to dopravu materiálu a hotových výrobků na domácí pracoviště jejich zaměstnanců a zpět, nebyly dostatečně prokázány. Úřad práce proto nepochybil, pokud žalobkyni zvýšený příspěvek v požadované výši nepřiznal. Soud neshledal v uvedeném hodnocení žalobkyní doložených podkladů ze strany správních orgánů žádné pochybení, proto se s jejich posouzením ztotožnil.

70. Krajský soud zdůrazňuje, že zvýšenými náklady na dopravu mohou být pouze takové náklady, které jsou spojené se zaměstnáváním OZP a které by zaměstnavateli nevznikly, pokud by takové osoby nezaměstnával. Je na úvaze zaměstnavatele, jakým způsobem bude koncipovat svoje podnikání. Náklady na dopravu materiálu a výrobků by žalobkyni nepochybně vznikly i v případě, že by výrobu prováděli zaměstnanci bez zdravotního postižení.
71. Krajský soud shrnuje, že účelem příspěvků podle § 78a zákona o zaměstnanosti není poskytovat zaměstnavatelům jakoukoli konkurenční výhodu, ale kompenzovat jim zvýšení nákladů vzniklých zaměstnáváním osob se zdravotním postižením a nikoli jakékoli náklady, které jim v rámci jejich podnikatelské činnosti vzniknou. Důkazní břemeno přitom nese zaměstnavatel jako žadatel o příspěvek, a proto je to on, kdo je povinen prokázat výši i nezbytnost výdajů. Žalobkyně neprokázala účelnost, efektivnost a hospodárnost zvýšených nákladů vynaložených v souvislosti se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením. Bez naplnění těchto podmínek jí nelze nárok na předmětný příspěvek přiznat.

VII. Závěr a náklady řízení

72. Krajský soud žádné žalobní námitky nepřisvědčil, proto s odkazem na shora uvedené uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. října 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu